

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-543/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/73/WE — Równe traktowanie mężczyzn i kobiet — Dostęp do zatrudnienia — Kształcenie i awans zawodowy — Warunki pracy — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2008/C 223/28)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. van Beek, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciel: D. Haven, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do dostosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 269, s. 15).

Sentencja

1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart — Niemcy) — Postępowanie dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Szymonowi Kozłowskiemu

(Sprawa C-66/08) ⁽¹⁾

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Artykuł 4 pkt 6 — Fakultatywna odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Wykładnia pojęć „miejsce zamieszkania” i „przebywanie” w państwie członkowskim wykonania nakazu)

(2008/C 223/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Stuttgart

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Szymon Kozłowski

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Stuttgart — Wykładnia art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, str. 1) — Możliwość odmowy przez wykonujący nakaz organ sądowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, który został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności przeciwko osobie przebywającej w państwie członkowskim wykonania nakazu, w którym zamieszkuje — Pojęcia „miejsca zamieszkania” i „pobytu” — Wykładnia art. 6 ust. 1 UE w związku z art. 12 i 17 WE — Przepisy krajowe, które w przypadku, gdy osoba ścigana nie wyraża zgody na przekazanie, dopuszczają odmienne traktowanie tej osoby przez wykonujący nakaz organ sądowy w zależności od tego, czy jest on obywatelem państwa członkowskiego wykonania nakazu, czy też jest obywatelem innego państwa członkowskiego.

Sentencja

Wykładni art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi należy dokonywać w taki sposób, że:

— osoba, której nakaz dotyczy, „ma miejsce zamieszkania” w państwie członkowskim wykonania nakazu, jeżeli ustanowiła rzeczywiste miejsce zamieszkania w tym państwie, a „przebywa” w nim, jeżeli w następstwie odpowiednio długiego trwałego pobytu w tym państwie, stworzyła z nim więzi porównywalne z tymi, które są wynikiem posiadania miejsca zamieszkania,

— w celu ustalenia, czy pomiędzy osobą, której nakaz dotyczy, a państwem członkowskim wykonania nakazu istnieje więź pozwalająca na stwierdzenie, że dana osoba „przebywa” w tym państwie w rozumieniu art. 4 pkt 6, organ sądowy wykonujący nakaz powinien dokonać całościowej oceny kilku obiektywnych elementów charakteryzujących sytuację, w której znajduje się ta osoba, wśród których znajdują się w szczególności długość, charakter i warunki pobytu osoby ściganej, a także więzi rodzinne i ekonomiczne, które utrzymuje ona z państwem członkowskim wykonania nakazu.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas) — Postępowanie zainicjowane przez Ingę Rinau

(Sprawa C-195/08 PPU) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń — Wykonywanie w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Wniosek o nieuznanie orzeczenia o powrocie dziecka bezprawnie zatrzymanego innym państwem członkowskim — Pilny tryb prejudycjalny)

(2008/C 223/30)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Inga Rinau

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Wykładnia art. 21, 23, 24, 31 ust. 1, 40 ust. 2 i 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Wniosek o nieuznanie w państwie członkowskim A orzeczenia wydanego przez sąd państwa członkowskiego B, nakazującego powrót dziecka, uznanego za bezprawnie zatrzymane w państwie członkowskim A przez jego matkę, jego ojcu zamieszkałemu w państwie członkowskim B, któremu przyznano władzę rodzicielską nad dzieckiem

Sentencja

- 1) Z chwilą gdy orzeczenie o odmowie powrotu zostało wydane i przekazane do wiadomości sądu państwa pochodzenia, dla celów wydania świadectwa przewidzianego w art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 bez znaczenia jest, czy orzeczenie to zostało zawieszono, zmienione, uchylone lub w każdym razie nie uprawomocniło się albo zostało zastąpione orzeczeniem o powrocie, o ile powrót dziecka w rzeczywistości nie nastąpił. Jeżeli nie wyrażono żadnej wątpliwości do autentyczności tego świadectwa, a samo świadectwo zostało sporządzone przy użyciu formularza, którego wzór znajduje się w załączniku IV do rozporządzenia, to sprzeciwienie się uznaniu orzeczenia o powrocie jest zabronione, a do sądu wezwanego należy wyłącznie nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu zaopatrzonemu w świadectwo i zezwolenie na powrót dziecka.
- 2) Z wyjątkiem przypadku, gdy postępowanie dotyczy orzeczenia zaopatrzonego w świadectwo na podstawie art. 11 ust. 8, art. 40 i art. 42 rozporządzenia nr 2201/2003, każda ze stron może złożyć wniosek o nieuznanie orzeczenia sądowego, nawet jeżeli wcześniej nie został złożony wniosek o uznanie orzeczenia
- 3) Artykuł 31 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003, w zakresie w jakim stanowi, że osoba, przeciwko której wykonuje się orzeczenie, ani dziecko w tym stadium postępowania nie mają możliwości złożenia jakiegokolwiek oświadczenia, nie ma zastosowania w postępowaniu w sprawie nieuznania orzeczenia sądowego wszczętego mimo braku wcześniejszego wniosku o uznanie tego samego orzeczenia. W takiej sytuacji strona pozwana, która domaga się uznania, może składać oświadczenia.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 11 marca 2008 r. w sprawie T-301/05, Guigard przeciwko Komisji, wniesione w dniu 22 maja 2008 r. przez Philippe’a Guigarda

(Sprawa C-214/08 P)

(2008/C 223/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Philippe Guigard (przedstawiciele: S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich